

Ingrid Diesen/Europeiska Kvinnunionen

INGER STRÖM-BILLING

Inbjudan till konservativ samverkan 1953

I november 1953 kallades aktiva kvinnor från de konservativa och kristdemokratiska partierna i Europa till ett möte i Salzburg för att diskutera bildandet av ett för alla länderna gemensamt kvinnoforum. Bakom inbjudan stod Österrikiska Folkpartiets Kvinnoförbund och dess ordförande, Lola Solar.

Lola Solar var född 1904 i Brunn utanför Wien och utbildad teckningslärare. När Hitler invaderade Österrike hade Lola som oppositionell förlorat sin lärartjänst. Vid andra världskrigets slut hamnade hon för tio år framåt i den av ryssarna ockuperade zonen och hade till och med ryska officerare inkvarterade i sitt hus. Lola Solar hade alltid varit politiskt aktiv och 1949 blev hon riksdagsledamot (Nationalrat) och året därpå ordförande i Österrikiska Folkpartiets Kvinnoförbund. Hon såg de socialistiska och kommunistiska kvinnorna kallas till internationellt samarbete, men ingen motsvarande organisation fanns i de egna leden. Lola Solar ansåg att en europeisk kvinnounion behövdes även för konservativa kvinnor.

Konservativa kvinnoorganisationer från nio stater hörsammade kallelsen till Salzburg. Elsa Ewerlöf, då andra vice ordförande i Högerens Kvinnoförbund var pådrivande och ville att Sverige skulle delta. Så kom det sig att Blenda Ljungberg, som var riksdagsledamot och förste vice ordförande i Högerens kvinnoförbund, åkte ner till Österrike. Hon säger sig ha lyssnat både gripen och skeptisk till Lola Solar som i sitt tal hävdade: ”Det finns ingen plats mer för det nationella skiljandet, bara det nationellt berikande i samarbetet. Men det räcker inte med beredvilligheten. Man kan inte göra politik bara med hjärtat. Man måste kunna något också”. Och framför allt måste man kunna kvinnofrågor och därmed kunna hävda kvinnors jämställdhet, ”Gleichberechtigung”, vilket inte skulle ses som identisk jämlikhet, ”Gleichmacherei”.

Tyvärr, säger Blenda Ljungberg, så räckte hennes entusiasm inte till för att övervinna motståndet på hemmaplan. Många högerkvinnor stöttade det internationella deltagandet helhjärtat, men Ebon Andersson, som var högerkvinnornas ordförande, var inte övertygad. Hon tycks ha funnit ett internationellt samarbete ovant och ekonomiskt äventyrligt.

Högerns kvinnoförbund hade ju inte heller någon självständig ställning inom partiet. Både partiordföranden Jarl Hjalmarson och Gunnar Svärd var skeptiska och tyckte att om kvinnorna ville ”ut och resa” i Europa så stod det dem fritt, men några partipengar till ett fastare engagemang kunde inte erbjudas.

Övriga stater som sände representanter till detta första möte var Frankrike, Italien, Nederländerna, Saar, Schweiz, Storbritannien och Tyskland. Debatterna upptogs mest av familjepolitik: familjen som samhällets grundval, yrkeskvinnans sociala ställning etc. Mötet avslutades med att man uppdrog åt det österrikiska kvinnoförbundet att förbereda ett permanent samarbetsorgan.

Ingrid Diesen.

Namnfrågan och stadgar

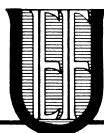
I april 1954 hölls ett nytt möte, denna gång i Basel i Schweiz, med de ursprungliga länderna plus Finland som deltagare. Blenda Ljungberg hade lyckats samla ihop pengar för att skicka en representant till mötet och kvinnoförbundet beslöt att Barbro Norén, som var journalist på högerns tidning *Medborgaren*, skulle fara dit som observatör.

Vid detta möte diskuterades stadgar liksom också unionens namn. De kristdemokratiska representanterna hävdade att ordet ”kristen” skulle ingå i namnet. Mot detta invändes från Storbritannien och Sverige att detta skulle antyda en religiös snarare än en politisk organisation. Enighet nåddes slutligen om ”Europeiska kvinnounionen” – Europäischen Frauen Union (EFU) – European Union of Women (EUW) och Union Européenne Féminine (UEF). Sverige har anammat den tyska förkortningen EFU.

I stadgarna stipulerades att syftet med organisationen var att främja ett samarbete mellan kvinnor av samma politiska uppfattning, att utbyta erfarenheter länderna emellan och att kvinnofrågor skulle prioriteras. Vidare tog stadgarna upp hur unionen skulle organiseras. Ett antal kommissioner skulle inrättas vars uppgift var att behandla olika ämnesområden. Så tillkom familje-, sociala, ekonomiska, juridiska, utrikespolitiska, utbildnings- och kulturkommissionerna. Vårtannat år

*European Union of Women
Union Europeenne Feminine
Europäische Frauen-Union*

Lola Solar som var teckningslärare ritade det emblem som organisationen fortfarande använder.

skulle hållas Generalförsamling där samtliga kommissioner skulle vara representerade. Lola Solar valdes till unionens första ordförande.

Vid nästa möte i Innsbruck på hösten 1954 var Sverige inte längre med på grund av partiledningens bristande stöd och intresse.

Första Generalförsamlingarna

Den första Generalförsamlingen ägde rum i Haag 1955 där delegater från medlemsländerna Finland, Frankrike, Italien, Nederländerna, Storbritannien, Tyskland och Österrike deltog. Som observatörer hade Belgien och Schweiz sänt ombud medan Sverige fortfarande stod utanför. Lola Solar var kvar som ordförande, till förste och andre vice ordförande valdes Germaine Touquet, Frankrike respektive Alison Tennant, Storbritannien. Finlands Liisa Mäkinen fick en plats i styrelsen och hon fick ta på sig uppgiften att informera och hålla kontakten med övriga skandinaviska länder som än så länge stod utanför. Liisa fick även i uppdrag att försöka intressera grannländerna för medlemskap. Hon var åren därpå också med om att utarbeta arbets- och finansordningar och det viktiga beslutet att upprätta nationella sektioner. Ordförandena i de nationella föreningarna skulle utgöra stommen i Rådet, som skulle mötas åren mellan generalförsamlingarna.

När den tredje Generalförsamlingen hölls 1959 i Väst-Berlin hade EFU erhållit NGO-status (Non-Governmental Organisation) vid såväl Europarådet i Strasbourg som i FN. Lola Solar avgick vid detta möte som ordförande och ersattes av Elsa Conci från Italien. Fler och fler länder anslöt sig.

Sverige blir medlem i Europeiska Kvinnounionen 1960

År 1960 sammanträdde Rådet först i Basel på våren och i Paris på hösten därför att så många ärenden hopat sig. De nationella sektionerna behövde arbetsordningar och samarbetet mellan sektion och kommissioner måste regleras. Högerns Kvinnoförbund i Sverige hade vid sitt

EFU:s 25-årsjubileum i Hofburg 1980.

årsmöte i Borås beslutat ansöka om medlemskap i Europeiska Kvinnounionen och vid Generalförsamlingen 1961 i London kunde den svenska sektionen för första gången delta som fullvärdiga medlemmar vid mötet. Våra representanter var Astrid Kristensson och Anna Britta Heckscher. Flera länder hade blivit nya medlemmar medan andra som Belgien var på väg att bli en passiv medlem beroende på de upp slitande språkstriderna mellan fransktalande och flamländska kretsar. Fransyskorna vägrade att tala något annat språk än franska, möjligen för att de ofta endast talade sitt eget språk till skillnad från andra länders ledamöter. Denna inställning skulle emellertid snart få ge vika.

Efter att ha varit medlemsnation i något år fick Sverige in sin första representant i styrelsen. Det var Inger Leijonhufvud som tog plats där tillsammans med en ny ordförande, Maria Probs, katolik liksom sina föregångare och politiskt hemmahörande i CSU i Bayern. Ny vice ordförande blev franske ministern Marie-Madeleine Dienesch och Unity Lister, Storbritannien, som under några år då också var ordförande i Conservative Party.

Under åren fram till EFU:s tioårsjubileum och den sjätte Generalförsamlingen i Wien 1965 hade unionen gjort en översyn av kvinnans ställning i de partier som tillhörde unionen. Inte i något konservativt eller kristdemokratiskt parti i något land hade kvinnorna en stark politisk eller ekonomisk ställning. Både Island och Norge hade sänt observatörer till förhandlingarna. Temat för mötet var ”Europeiskt samarbete på det kulturella området” och påverkade av denna diskussion kunde bl.a. Storbritannien och Sverige få igenom att hädanefter även engelskan skulle vara ett officiellt språk i unionen jämtes med franska och tyskan.

Vi förflyttar oss nu till märkesåret 1969 och den åttonde Generalförsamlingen då den svenska sektionen stod som värd för unionen. Det betydde ett enormt arbete för den relativt lilla svenska sektionen med ordföranden Ingrid Sundberg i spetsen och med Märta Bruce och Elsa Nygren som aktiva medarbetare. Charlotte Fera, ny ordförande och hemmahörande i CDU i Hamburg, nämnde i sitt hälsningstal att det var första gången en generalförsamling hölls i ett socialistiskt styrt land. Yngve Holmberg välkomsttalade i sin egenskap av partiledare och ett annat anförande hölls av Gunnar Heckscher, tidigare partiordförande men då ambassadör i New Delhi. Uppmärksammas blev också Margaret Thatcher, vid detta tillfälle ännu okänd utanför Storbritannien, som utvecklade sin syn på näringsliv och framåtskridande.

Från Storbritannien kom även den femte ordföranden i EFU, Baroness Elles, medlem av House of Lords. Hon var den första som tillhörde ett konservativt parti. Hennes fyra föregångare var alla parlamentsledamöter med hemvist inom sina respektive länders kristdemokratiska partier.

När Generalförsamlingen 1975 ägde rum i Frascati utanför Rom hade även Danmark blivit medlem. Påven Paul VI tog emot delegaterna vid en privat audiens i Vatikanen och det högtidliga öppnandet av konferensen försiggick på Capitolium. Redan första året fick Danmark in en representant i styrelsen genom Agnete Laustsen som var ordförande i den danska sektionen. När Portugal 1978 frigjort sig från diktaturen kom ännu ett europeiskt land in i unionen och även Grekland ansökte om medlemskap. I Europaparlamentet hade 12 kvinnor från EFU tagit plats och fler skulle de bli.

Generalförsamlingen i Bonn 1979. Fr.v. Maria Schaumayer, Marlene Lenz, Lola Solar, Ingrid Diesen, Jacqueline de Bornier.

Ingrid Diesen blir internationell ordförande 1979

1979 års generalförsamling i Bonn präglades av en stämning av stolthet och oro som ingen annan generalförsamling tidigare, därför att en svenska, Ingrid Diesen, blivit nominerad till internationell ordförande. Elsa Nygren hade suttit med i valberedningen och kunde rapportera till den svenska gruppen att alla andra förslag förkastats. Den som hade varit organisatoriskt närmast att tillträda var Marlene Lenz, unionens första vice ordförande och nyvald ledamot av Europaparlamentet, men hon ansågs inte kunna bli ordförande eftersom Västtyskland tidigare innehåft ordförandeposten under flera år. Tidigare ordförande hade, förutom från Tyskland, kommit från Österrike och Storbritannien och även dessa länder hade under en lång följd av år varit ledande. Nu ansåg valberedningen att ledarskapet skulle spridas. Så kom det sig att Ingrid Diesen blev föreslagen, trots att hon representerade ett litet land, inte hade något ledande nationellt parti bakom sig på hemmaplan och inte hade något av de tre EFU-språken som modersmål.

Att en ordförande i unionen skulle komma från ett land vars konservativa parti inte ens var i regeringsställning utan bara ett av flera oppositionspartier, bröt helt mot den tidigare ordningen. Hela kongress-

veckan undrade svenskorna om Ingrid skulle acceptera och alla gjorde sitt för att försöka uppmuntra henne att ta ansvaret. På stående fot insamlade de 600 kronor som "kontorshjälp" och utlovade ytterligare hopsamlat stöd vid hemkomsten. Tjugosex svenska kvinnor befann sig på konferensen. För att få en så billig resa som möjligt hade man charterat en buss för samtliga. Man låg flera i samma hotellrum under enkla förhållanden, men sammanhållningen var stor. Med stöd av den svenska truppen tackade så Ingrid slutligen ja. Ann-Cathrine Haglund fick uppdraget att presentera Ingrid för den 200 kvinnor starka Generalförsamlingen från 14 västeuropeiska länder och Diana Elles överlämnade ordförandeklubban under entusiastiska ovationer från församlingen. I sitt jungfrutal till unionen tog sedan Ingrid upp allt vad unionen utträttat, men också det överskuggande problemet av bristen på pengar.

Ingrid var 60 år när hon valdes till europeisk ordförande. Hon var född och uppvuxen i Stockholm där hennes skolgång hade fört henne från Brummerska skolan och Flickläroverket vid Sveaplan till Stockholms Högskola. Vid högskolan tog hon en fil.mag.-examen som innefattade engelska, litteraturhistoria och nordiska språk. Hennes språkbevägning som omfattade både engelska, tyska och franska kom väl till pass i det internationella arbetet. Simultantolkning förekom då liksom nu bara i plenum vid rådsmöten och generalförsamlingarna, så i kommissioner och för övrigt tvingas man slåss för sina åsikter på alla tre språken eller det språk som merparten av medlemmarna behärskar.

1940 hade den 22-åriga Ingrid gått in i Högerns Ungdomsförbund och var under några år föreningens vice ordförande. Sedan kom två barn som föranledde ett uppehåll med politiken men 1954 var det tid att ta plats i Stockholms stadsfullmäktige. Där stannade Ingrid på olika poster i politiken i 12 år eller till dess hon valdes in i Riksdagens 1:a kammare. Ingrid minns med glädje debatterna i 1:a kammaren. Alla var närvarande och informella samtal fördes i sammanbindningsbanan. Det var en tid då riksdagsledamöterna inte hade egna rum och man följde debatterna i kamrarna och inte i monitorer på rummen.

Ingrid säger att hon tog på sig uppgiften att vara internationell ordförande för EFU ganska ovilligt. Hon visste inte heller vad partiledningen hemmavid skulle säga. När hon ringde hem från Bonn gavs inga löften om hjälp och intresset upplevdes som mycket ljumt från partiledaren Gösta Bohmans sida. Den som var positiv var Göstas närmaste man Olof Ehrencrona. Han tyckte Ingrid skulle säga ja till nomineringen.

Ingrid visste att ordförandeskapet skulle kräva mycken tid och då ingen ekonomisk hjälp fanns att tillgå visste hon inte heller hur resor och arbete skulle finansieras. När Ingrid blev internationell ordförande avgick hon som ordförande för den svenska sektionen av EFU och i Sverige trädde i stället Margaretha af Ugglas in som ledare. Ingrid stannade dock kvar i styrelsen som vanlig ledamot och här fanns mångåriga medhjälpare som Eivor Kjellgren, Lillemor Lindberg och Eva Lips.

Någon penninginsamling behövde inte startas av den svenska sektionen av EFU, utan när Ingrid väl var vald till internationell ordförande, tog Moderata Samlingspartiet på sig uppgiften att betala Ingrid för resor till de internationella mötena och därtill billigast möjliga hotellrum. Ingrid fick även ett eget rum i riksdagshuset och viss sekreterarhjälp för att handha EFU-ärenden.

EDU bildas

Vad kunde väl partiet annat göra nu när männen börjat resa till EDU:s möten på ett sätt som damerna skulle ha betecknat som lyxigt och välbetalt. Vad var då EDU? Jo, de konservativa partierna i Europa hade 1978 bildat ett samarbetsorgan, European Democrat Union, EDU, där även det svenska Moderata Samlingspartiet snabbt anslöt sig. Så hade alltså även de svenska männen fått en internationell samtalspartner.

Europe Alive

Under Ingrids tid som internationell ordförande startade Alison Tennant från Storbritannien en ny verksamhet som fick namnet Europe Alive. Målsättningen sades vara: ”It is a special responsibility of the Union to establish and increase contacts between women of the free European nations”. På egen bekostnad skulle medlemmarna i EFU inbjudas besöka något av Europas länder. Denna del av EFU skulle bereda alla konservativa och kristdemokratiska kvinnor inom unionen möjlighet att lära känna varandras länder. Även de kvinnor som inte deltog i kommissionsarbetet eller hade några politiska uppdrag, utan enbart var stöttande medlemmar, skulle få möjlighet att besöka andra länder. Europe Alive kom att arbeta som en kommission, dock utan att ha officiell kommissionsstatus. Likheten med kommissionsarbetet betydde att en representant från respektive medlemsland kallades till

Sverige stod 1999 värd för ett Europe Alive-möte. Här ger fil.dr Inger Ström-Billing deltagarna en information om svensk politik och historia. Gästerna skall vid besök ges politisk information beträffande värdlandet, delges värdlandets kultur och göra hembesök. Fotot är taget på Djursholms slott och Inger som är ordförande i fullmäktige bär dagen till ära borgmästarkedjan.

rådsmöten och generalförsamlingar och vid dessa möten beslutades om vilka länder som skulle stå värd för nästkommande års besök och resor. I början inkvarterades man hos någon familj i värdlandet för att uppleva miljön hemmavid, men även för att hålla kostnaderna nere. Alison Tennant själv tog sig fram på cykel i London och åkte 2:a klass tåg när hon reste. Hennes vision var att det skulle vara enkelt och billigt att besöka andra länder och att kvinnorna kunde bo hemma hos varandra. Allt eftersom resorna blev populära och drog många deltagare blev dock familjevistelsen begränsad till någon hemma-hos-middag, medan logi fick förläggas till något enklare hotell. Kunskaper om ett lands politik, kultur och hemmiljö anses fortfarande skänka förståelse för andra länders sätt att agera och är fortfarande Europe Alive's policy. Kunskaper om andra länder som kan främja fred och knyta vänskapsband. Den första nationella ordföranden i Sverige för Europe Alive var Britt-Marie Lepp. Hon var centralgestalten för denna verksamhet i nära 20 år varefter den övertogs av Inger Ström-Billing.

25-års-jubileum

1980 skulle FN hålla kvinnokonferens i Köpenhamn och detta föranledde EFU att diskutera unionens bidrag till konferensen. Mötet hölls på Christiansborg. Poul Schlüter, ledare för Konservativ Folkeparti,

Rådsmötet 1986 i kammarsalen i Riksdagen.

talade om Norden och Europa, men huvuddelen av förhandlingarna ägnades åt en resolution att presentera FN.

Detta år får ses som ett jubelår eftersom EFU fyllde 25 år. Jubileet firades i Redoutensal i Wiens Hofburg dit alla i livet varande pionjerna blivit inbjudna. Ingrid Diesen höll högtidstalet där hon bl. a. sade: "As a political organisation EUW is aiming at an increased influence of women in the political and civic life of their country and of Europe. As a women's organisation it is also our task to take special interest in women's problems and to make shorter the road to equality. We have come some way since 1953 but many changes have so far only reached the surface and much remains to be done". Pionjärer som Lola Solar, Alison Tennant och Liisa Mäkinen berättade minnen från grundaråren och FN:s generalsekreterare för kvinnofrågor, Helvi Sipilä, gjorde en sammanfattning av kvinnornas ställning i världen. Skolministern, tillika ordföranden i Moderata kvinnoförbundet Britt Mogård hade sänt sin gratulation till mötet.

Arbetet inom EFU har sammanfört kvinnor från många nationer och givit dem kunskaper om andra länders politik. Ingrid menar att de drivande länderna under hennes tid inom unionen var Österrike, Storbritannien och Tyskland. Frankrike däremot var splittrat på olika fraktioner. Kvinnorna bildade inofficiella nätverk och många internationella vänskapsband har knutits. Mångåriga medarbetare i EFU har blivit ledamöter i Europaparlamentet och de kan nu på unionens möten delge medlemmarna politiska nyheter från Bryssel. Så talade t.ex. på Generalförsamlingen 1981 Simone Veil, dåvarande fransk talman i Europaparlamentet, Ursula Schleicher från Tyskland, som även var invald i EFU:s styrelse, och Dame Shelagh Roberts från England. De svenska färgerna har med bravur uppehållits av Charlotte Cederschiöld, vice talman i Europaparlamentet. För de engelska damerna innebar arbetet i EUW att de uppmärksammades till den grad att flera av dem blev adlade. Så blev den engelska sektionens ordförande Trixie Gardner, Baroness Gardner of Parkes och Shelagh Roberts blev Dame och tillika majoritetsledare i House of Lords.

1983 var Ingrid Diesens ordförandeskap till ända och Ursula Schleicher, från CSU i Bayern och ledamot av Europaparlamentet blev ny ordförande. Nyvald i presidiet blev Marie-Louise Lepelletier, Frankrike, en av EFU:s observatörer i Strasbourg. Nya i styrelsen blev två representanter från våra nordiska grannar, Finland med Irmeli Lemberg och Norge med Else Messelt. I den internationella styrelsen har Sverige senare representerats av Eivor Kjellgren och Charlotte Cederschiöld. När detta skrivs inför Moderata samlingspartiets 100 års-jubileum år 2004 sitter ordföranden i svenska sektionen av EFU, riksdagsledamoten Marietta de Pourbaix-Lundin, med i den internationella styrelsen. Ett officiellt samarbete med nya stadgar har påbörjats mellan EFU och EPP:s (European Peoples Party) kvinnliga representanter i Europaparlamentet. Den nya unionen kallar sig EWA (European Women Association). EWA skall hädanefter organisera Generalförsamlingen. Vartannat år skall EFU:s ordförande leda förhandlingarna, vartannat år EPP:s. Nästan samtliga länder i Europa är numera medlemmar och vartefter de gamla öststaterna konsoliderar sig, ansöker även kvinnor från konservativa partier i dessa länder om medlemskap.

Generalförsamlingar, temata och internationella ordföranden:

- 1953 Salzburg Unionens tillkomst
Ordförande: Lola Solar, MP
- 1955 Haag ”Kvinnornas ställning i det ekonomiska, sociala och politiska livet”
Ordförande: Lola Solar, MP
- 1957 Helsingfors ”Kvinnornas inställning till kommunismen”
Ordförande: Lola Solar, MP
- 1959 Väst-Berlin ”Frihet, grundvalen för ett enat Europa”
Ordförande: On. Dr. Elsa Conci
- 1961 London ”Europa och utvecklingsländerna”
Ordförande: On. Dr. Elsa Conci
- 1963 Rom ”Utbildning för Europaidén”
Ordförande: Dr. Maria Probst, MdB
- 1965 Wien ”Europeiskt samarbete på det kulturella området”
Ordförande: Dr. Maria Probst, MdB
- 1967 München ”Vi är Europas innevånare”
Ordförande: Charlotte Fera, MdHB
- 1969 Stockholm ”Europa i världen”
Ordförande: Charlotte Fera, MdHB
- 1971 Paris ”På väg mot ett europeiskt enande”
Ordförande: Charlotte Fera, MdHB
- 1973 Oxford ”Ansvar i ett modernt samhälle”
Ordförande: Baroness Elles
- 1975 Rom ”Jämställdhet, utveckling och fred”
Ordförande: Baroness Elles
- 1977 Nådendal ”Politik för frihet – en europeisk utmaning”
Ordförande: Baroness Elles
- 1979 Bonn ”Barn, familj, samhälle”
Ordförande: Ingrid Diesen, MP
- 1981 Interlaken ”Europeisk livskvalitet – individen och samhället”
Ordförande: Ingrid Diesen, MP
- 1983 München ”Kvinnors ansvar för framtiden”
Ordförande: Ursula Schleicher, MEP
- 1985 Brighton ”Ny teknologi – möjlighet eller fara?”
Ordförande Ursula Schleicher, MEP
- 1987 Wien ”Utmaningar inför år 2000. Arbete, fritid, utbildning, etik”
Ordförande: Dr. Marilies Flemming, BM
- 1989 La Baule ”Vår europeiska identitet”
Ordförande: Dr. Marilies Flemming, BM

- 1991 St Gallen ”Europeiskt samarbete – en utmaning för kvinnor”
Ordförande: Dr. Marilies Flemming, BM
- 1993 Warwick ”Det nya Europa”
Ordförande: Angela Guillaume
- 1995 Dresden ”Mänskliga rättigheter – kvinnors rättigheter”
Ordförande: Angela Guillaume
- 1997 Aten ”Kvinnor skapar ny politik”
Ordförande: Angela Guillaume
- 1999 Stockholm ”Välstånd för kommande generationer”
Ordförande: Fanny Pally-Petralia, MP
- 2001 Aten ”Att skapa band mellan kvinnor från olika kulturer”
Ordförande: Fanny Pally-Petralia, MP
- 2003 Graz ”Gemensamma lösningar för vanliga problem”
Ordförande: Fanny Pally-Petralia, MP

Svenskor i internationella styrelsen (och politisk befattning i Sverige):

- 1963– Inger Leijonhufvud, ledamot
- 1971–1978 Märta Bruce, skattmästare
- 1979–1983 Ingrid Diesen, ordförande (riksdagsledamot)
- 1987–1993 Eivor Kjellgren, 1:e vice ordförande (ledamot Stockholms läns landsting)
- 1993–1999 Charlotte Cederschiöld, 1:e vice ordförande (riksdagsledamot)
- 2003– Marietta de Pourbaix-Lundin, ledamot (riksdagsledamot)

Svenskor i internationella kommissioner (och politisk befattning i Sverige):

- 1965–1973 Ulla Modig, ordf. familjekommissionen
- 1973–1976 Britt-Marie Lepp, ordf. familjekommissionen
- 1973–? Ann-Cathrine Haglund, ordf. utbildningskommissionen (riksdagsledamot)
- 1979– Anneka Andersson, kommissionen för föda och lantbruk
- 1980–1986 Eivor Kjellgren, ordf. fysisk planering och kommunala frågor (landstingsledamot)
- 1989– 1992 Ingrid Diesen, v. ordf. stadgekommisionen (riksdagsledamot)
- 1989–1998 Charlotte Cederschiöld, ordf. familjekommissionen (riksdagsledamot)
- 1989–1992 Margaretha af Ugglas, ordf. politiska kommissionen (riksdagsledamot)

- 1990–1996 Lillemor Lindberg, ordf. information och massmedia (ledamot Stockholms kommunfullmäktige)
- 1990–1996 Bibi Henriksson, ordf. invandrar-, flykting- och befolkningskommissionen (riksdagsledamot)
- 1994–2000 Margareta Nordenvall, ordf. kommissionen för hälsa och inre miljö (riksdagsledamot)
- 1996–2002 Lillemor Lindberg, ordf. kommissionen för fysisk planering, kommunala frågor och miljö (ledamot Stockholms kommunfullmäktige)
- 1998– Inger Ström-Billing, v.ordf. kultur-, utbildnings- och vetenskapskommissionen (ordf. Danderyds kommunfullmäktige)
- 2000– Gunilla Helmerson, v. ordf. informations- och massmediakommissionen
- 2000– Margareta Nordenvall, v. ordf. ekonomiska och arbetsmarknadskommissionen (riksdagsledamot)
- 2002– Sara Granklint, ordf. juridiska kommissionen
- 2002– Margareta Cederfelt, v. ordf. hälsokommissionen (riksdagsledamot)
- 2002– Wanda Renfors, v. ordf. kommissionen för fysisk planering, miljö och kommunala frågor

Ordförande i svenska sektionen av EFU:

- Riksdagsledamot Blenda Ljungberg, Uppsala 1961–1966
- Fullmäktigeledamoten Inger Leijonhufvud, Stockholm 1966–1967
- Riksdagsledamoten Ingrid Sundberg, Skanör 1967–1976
- Riksdagsledamoten Ingrid Diesen, Stockholm 1976–1982
- Utrikesminister Margaretha af Ugglas, Stockholm 1982–1992
- Landstingsledamoten Eivor Kjellgren, Lidingö 1992–2000
- Riksdagsledamoten Marietta de Pourbaix-Lundin, Haninge 2000–

Källor

Intervju med Ingrid Diesen

Eva Lips, reserapport augusti 1979, *If we have no money, let us use our brains!*

Blenda Ljungberg, odaterad skrift, *M-kvinnor i internationellt arbete*